

HET DRIEMANSCHAP.

DE PIANOLES

IN DE WASSCHERIJ door W. Porter

Met een regenjas, die alleen beschermde tegen een bui van twee minuten, een portefeuille met veel portretten van zijn gansche familie en weinig geld, een geweldig optimisme en een rijk talent voor teekenen en schilderen was Joep Larrabee naar de stad gekomen. Hij was toen twintig jaar en beschouwde de stad, zooals alle twintigjarigen dat doen, met evenveel moed voor de toekomst dus als weinig levenservaring. Het optimisme, de regenjas en de portefeuille waren feiten voor ieder, die Joep kende; het veelbelovende schilders-talent bestond alleen in zijn eigen gelukkige en benijdenswaardige toekomstfantasiën. Dat talent had hij het eerst getoond toen hij zes jaar was en de pomp op het marktpleintje van zijn geboortedorp had geteekend met den burgemeester, die haastig naar het stadhuis liep. De teekening werd geëxposeerd in de etalage van een bescheiden sigarenwinkel. Men leidde hieruit niet af, dat Joep's talent door de dorpsgenooten was erkend, want het winkeltje was van zijn ouders en hij had de teekening heimelijk in de etalage gehangen, toen hij verondersteld werd in bed te liggen. Zijn moeder, die grooten eerbied voor den burgemeester had, gaf hem den volgenden morgen een flink pak slaag.

In de stad werd Joep's optimisme op een scherpe proef gesteld; hij verloor deze schoone eigenschap echter niet, zoomin als het geloof in zijn talent. Hij was tevreden, hoe weinig hij ook bezat, en las voortdurend levensbeschrijvingen van kunstenaars, die langen tijd arm bleven en daarna rijk werden aan geld en roem; het liefst las hij dan het laatste gedeelte, over den roem en den rijkdom.

In zijn oordeel over zijn talenten stond Joep toch niet geheel alleen; als bewijs daarvan mag gelden, dat hij aangenomen

werd als lid van een artistieke club. Hij was zelfs een zeer gezien en actief lid. De club vergaderde ongeveer iederen avond in het atelier van een der meest bemiddelde leden; men dronk er thee, rookte er goedkope sigaretten en redeneerde zwaar over muziek der Egyptenaren, artistiek behangsel, dramatiek, Wagner en Mahler, de techniek van Rembrandt, de cultuur van de Jazz, romantiek en alles waarover artisten een eigen oordeel hebben.

Het voornaamste van de club echter — althans voor Joep en ons verhaal — was, dat hij er Delia ontmoette. Delia scheen deze kennismaking ook zeer belangrijk te vinden. Deze overeenstemming in oordeel van de musicienne — Delia was musicienne — en den schilder voerde langs de lijnen der bekende geleidelijkheid tot een meer intieme verhouding, een verloving, een artistiek huwelijksfeest en een eigen woning.

Het echtpaar Larrabee begon zijn huwelijksleven op een flatwoning, zoo'n gezellige, moderne flat met meer deuren dan kamers, ietwat onpractisch, maar heel modern en heel artistiek ingericht. Natuurlijk beïstten zij zelf de vloeren — dat spaarde karpotten uit — zaten zij op banken naar eigen ontwerp — dat spaarde stoelen uit — en sliepen zij op een divanbed — dat spaarde een ledikant en ruimte uit. Zij waren zeer gelukkig, want zij hadden hun Kunst en hadden Elkaar. Vandaar mijn raad aan alle jonge mensen, om

van alles afstand te doen en te leven voor hun Kunst en hun Delia.

Joep schilderde onder leiding van Magister; zijn naam is bekend genoeg. Delia nam lessen bij Rosenstock en studeerde thuis onverdroten piano. Aldus bereidde Joep zich voor op den tijd, dat zenuwachtige oude heertjes met ontzagwekkende chequeboeken in zijn atelier zouden vechten om een doek machtig te worden, een origineel van den beroemden Joep Larrabee, en Delia op den tijd, dat zij voortdurend impressario's zou ontvangen met aanbiedingen voor concerten en buitenlandsche tournee's.

Die tijd was echter nog zeer ver, en niemand wilde crediet geven op den toekomstigen roem. Het duurde niet lang, of het vraagstuk, hoe zij de lessen van Magister en Rosenstock moesten betalen, werd onoplosbaar. Zij leefden nog volmaakt gelukkig en verlangden nog niets anders dan elkaar en hun kunst, doch geld moest er zijn. Daarom maakte Delia plannen om muzikles te gaan geven. Zij plaatste een bescheiden advertentie en liep drie dagen door de stad, op zoek naar leerlingen.

Den vierden dag kwam zij verrukt thuis. „Joep, ik heb een leerling. Bij heel prettige en beschaafde menschen. 't Is een dochter van generaal Pinker. Je moest hun huis zien, Joep. En de voordeur! In Byzantijnschen stijl, geloof ik. Alle kamers even leuk en interessant. Je moet het stellig eens zien, Joep. De jongste dochter gaat pianoles nemen. Ze heet Clementina, een heel lief en beschaafd meisje. Ik hou nu al van haar. Je moet er stellig eens kennis mee maken. Ze is altijd in het wit. En ik moet haar wel drie uur per week les geven, tegen f 5 per uur, want de generaal zei, dat een kunstenares behoorlijk betaald moet worden. Hoe vind je dat? Kom Joep, haal die rimpels uit je voorhoofd. Ik zal nog enkele leerlingen zoeken tegen f 5 per uur, en we worden rijk.”

Joep was er niet geestdriftig over.

„Denk je, dat ik jou laat ploeteren en zelf ongestoord in de zuivere regionen der hooge kunst blijf, Lia? Bij de beenderen van Rembrandt, dat wil ik niet! Ik kan kranten verkoopen of circulaire rondbrengen, om een paar gulden te verdienen.”

„Dat zul je niet doen, Joep. Jij moet studeeren en gauw iets insturen op een tentoonstelling. Lesgeven is toch ook muziek? Ik leer zelf heel veel terwijl ik Clementina les geef. En denk eens aan: vijftien gulden! Daar kunnen wij rijk van leven.”

Joep bleef de gedachte haten hield hij vol. Het was geen Kunst. Maar misschien had zij gelijk. En waarschijnlijk zou Delia niet lang les moeten geven, want Magister was heel tevreden over zijn laatste aquarel, vertelde hij; er zou wel gauw een koper voor komen.

„Heerlijk,” jubelde Delia. „Leve Magister en generaal Pinker. En nu gaan we soupeeren, Joep; ik heb lekkere dingen gekocht.”

De Larrabee's ontbijten de volgende dagen zeer vroeg. Joep was enthousiast geworden over een morgenstemming in het park en de middag-zon in een of ander oud straatje. Hij was onmiddellijk aan twee groote doeken begonnen en wilde geen